

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Timárom, P. Pázmaňa 2367/17A, Šaľa, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 30C/14/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 30C/14/2018 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Galanta **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. 30C/14/2018 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **2 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Galanta **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu
4. Okresný súd Galanta **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **576,65 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 113/2025-13 z 11. marca 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30C/14/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). V petite ústavnej sťažnosti navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 27. apríla 2018 domáha vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), ktoré zaniklo za trvania manželstva strán sporu na základe rozsudku okresného súdu č. k. 8Pc/1/2017-18 zo 16. mája 2017, právoplatného 13. júna 2017. Následne manželstvo strán sporu bolo rozvedené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 26Pc/11/2017 z 29. júna 2017, právoplatným 11. júla 2017.

3. Okresný súd v napadnutom konaní vykonal do podania ústavnej sťažnosti dve pojednávania, a to 19. februára 2019 a 29. septembra 2022. Dňa 3. apríla 2019 nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odhad hodnoty nehnuteľností, pričom ustanovil postupne troch znalcov. Z dôvodu porušenia povinností žalovanej (neposkytnutia súčinnosti znalcovi) jej súd najskôr doručil upozornenie a následne opakovane uložil poriadkovú pokutu, a to 21. apríla 2023, 29. mája 2023 a 18. augusta 2023. Termín pojednávania nariadený na 5. marec 2020 bol zrušený na žiadosť žalovanej zo zdravotných dôvodov a dva termíny (2. november 2021 a 26. máj 2022) súd zrušil z dôvodu zmeny zákonného sudcu, resp. z dôvodu školenia sudkyne.

4. Okresný súd uznesením z 11. septembra 2020 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania o spôsobilosti na právne úkony žalovanej, ale na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Trnave uznesením z 10. marca 2021 toto uznesenie zrušil, keďže prerušenie konania považoval za neefektívne a nevhodné. Odvolací súd konštatoval, že predpoklady pre fakultatívne prerušenie konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku neboli splnené. Uviedol, že otázka spôsobilosti žalovanej na právne úkony, ktorá sa riešila v inom konaní, má význam iba pre procesné práva žalovanej, resp. jej postavenie v napadnutom konaní, ktorá sa má riešiť inak (ustanovením procesného opatrovníka), a nie vyčkávaním do právoplatného skončenia konania o spôsobilosti na právne úkony žalovanej. V tejto súvislosti následne súd opakovane kontaktoval synov žalovanej, ale obaja odmietli udeliť súhlas s ustanovením za procesného opatrovníka aj s ohľadom na to, že medzičasom bolo konanie o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony uznesením okresného súdu sp. zn. 21Ps/14/2020 z 23. júna 2021 právoplatne zastavené.

5. Znalecké posudky, ktorými boli ohodnotené sporné nehnuteľnosti, boli napokon vypracované a súdu doručené v marci 2024 a súd lustráciou v bankách zisťoval ďalšie aktíva a pasíva, ktoré bolo potrebné zahrnúť do masy BSM. Pojednávanie sa následne konalo 13. februára 2025, keď predtým nariadený termín na 14. január 2025 bol zrušený zo zdravotných dôvodov žalovanej, a napokon aj 14. marca 2025, na ktorom súd vyhlásil rozsudok. Podľa informácie aktuálne poskytnutej okresným súdom sa sťažovateľ odvolal proti výroku rozsudku o trovách konania, vec tak bude postúpená odvolaciemu súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho v bode 1 označených práv. Zdôrazňuje, že okresný súd počas takmer šesť a pol roka trvajúceho sporu (k dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) vykonal vo veci iba dve relevantné pojednávania a neefektívne nariadil znalecké dokazovanie, ktoré v súčte trvalo takmer päť rokov, keď ustanovil postupne troch znalcov, pričom ale žalovaná nikdy účinne nepoprela hodnotu masy BSM. Podľa jeho názoru okresný súd uznesením z 11. septembra 2020 nedôvodne (bez splnenia zákonných podmienok) prerušil konanie celkovo na šesť mesiacov, čo konštatoval aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Súd bol podľa jeho tvrdenia v období od 8. apríla 2021 do 29. septembra 2022 bezdôvodne nečinný, čo tiež považuje za priet'ah v konaní. Tvrdí, že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložité, on sám v ňom vystupoval aktívne a o vznik zbytočných priet'ahov sa nepričinil. Vzhľadom na opakované neposkytnutie súčinnosti zo strany žalovanej pri znaleckom dokazovaní mal súd postupovať procesne efektívnejšie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol prehľad jednotlivých úkonov vo veci a predostrel nesúhlas s názorom sťažovateľa, že nejde o spor zložitý či náročný a že masa BSM nie je od podania žaloby spornou. Okresný súd predovšetkým poukázal na rozsah a obsah podaní žalovanej, ktoré označil za nesúrodé, ťažko zrozumiteľné, doplnené množstvom príloh (rôzne fotografie, korešpondencia, potvrdenia, upomienky, diplomy, faktúry, zmluvy, doklady k podaniam, atď). Napriek tomu z ich obsahu vyplynulo, že do masy BSM je potrebné zahrnúť nielen aktíva a pasíva uvedené sťažovateľom v žalobe, ale i ďalšie pasíva, hnutelné veci (motorové vozidlá) a finančné prostriedky na účtoch, v tejto súvislosti súd vykonal aj ďalšie dokazovanie dopytom na bankové inštitúcie. Upriamil pozornosť aj na to, že znalecké dokazovanie bolo nariadené práve preto, že sťažovateľ spolu so žalobou nepredložil dôkazy o hodnote nehnuteľností patriacich do BSM. Ďalej uviedol, že konanie žalovanej nezostalo bez povšimnutia súdu, ako tvrdí sťažovateľ, keďže vzhľadom na jej opakované nesplnenie povinnosti poskytnúť znalcom súčinnosť jej bola udelená poriadková pokuta, a to opakovane. V závere zdôraznil, že po predložení znaleckých posudkov zo strany znalca súd v primeranej lehote (zodpovedajúcej množstvu a skladbe vecí v senáte) rozhodol o odmene znalca, znalecké posudky doručil stranám sporu na vyjadrenie a následne vo veci určil termín pojednávania a napokon aj rozsudkom rozhodol.

8. Keďže z vyjadrenia okresného súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by boli v prejednávanej veci spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu v neprospech sťažovateľa, nebolo potrebné doručovať predmetné vyjadrenie na repliku sťažovateľovi a v záujme rýchlosti a hospodárnosti konania ústavný súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, vyjadrením okresného súdu, ako aj s obsahom spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu, ale aj neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, v ktorom sa ako žalobca domáha vysporiadania BSM.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval aj sťažnosť sťažovateľa.

14. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, je potrebné uznať, že skutkovo, aj s ohľadom na potrebu vykonať znalecké dokazovanie a ohodnotiť tri nehnuteľnosti, je napadnuté konanie zložitejšie. Po právnej stránke však táto vec nevykazuje črty zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov. Faktická zložitost' sporu teda mohla čiastočne prispieť k predĺženiu celkovej dĺžky konania okresného súdu.

15. Z hľadiska predmetu konania nejde o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, ale u sťažovateľa sa plynutím času aj s ohľadom na jeho vek význam veci pre neho pomerne zosilňuje.

16. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľa, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorým by prispel k predĺženiu napadnutého konania a ku komplikovaniu rozhodnutia súdu. Sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom sa pravidelne dožadoval konania súdu a určenia termínu pojednávania a o vec sa priebežne zaujímal. V dôsledku tvrdenej nečinnosti a neprimeranej dĺžky konania sa opakovane obrátil so sťažnosťou na prietahy v konaní aj na predsedu okresného súdu, ktorý 8. augusta 2024 nariadil vo veci dohľad.

17. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

18. Napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa v apríli 2017 a okresný súd v marci 2025 vyhlásil vo veci rozsudok, celkovo teda konanie pred súdom prvej inštancie trvalo sedem rokov, čo už táto samotná skutočnosť je z ústavnoprávneho hľadiska neprípustná.

19. Ako konštatoval aj odvolací súd, okresný súd nedôvodne prerušil konanie, čo možno vyhodnotiť ako neefektívnu činnosť v období od júna 2020 do apríla 2021, teda celkovo desať mesiacov. Ďalej možno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že aj v období od júna 2021 do septembra 2022 (pätnásť mesiacov) súd nekonal efektívne, keďže jeho činnosť nesmerovala k meritórnemu rozhodnutiu veci, ale dochádzalo len k prerozdeleniu veci novej zákonnej sudkyňi a zrušeniu dvoch termínov pojednávania z dôvodov na strane súdu.

20. Okresný súd konal nesústredene napríklad aj pri doručovaní spisu znalcovi, najprv keď 3. apríla 2019 nariadil znalecké dokazovanie, ale až 16. júna 2019 doručil spis ustanovenému znalcovi a potom znova, keď 12. januára 2024 odoslal predmetné uznesenie (o ustanovení znalca) stranám sporu aj znalcovi, ale spis mu fyzicky doručil až na jeho žiadosť a urgenciu 16. februára 2024. Taktiež samotný fakt, že vo veci boli ustanovení postupne traja znalci, svedčí o tom, že postup okresného súdu nesmeroval sústredene k urýchlenému odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

21. Pozornosti ústavného súdu ale neušlo, že pomerne výraznou procesnou komplikáciou bolo aj správanie žalovanej a jej zahlcovanie súdu rozsiahlymi podaniami a vyjadreniami. Opakovane žiadala súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie, svoje podania formulovala pomerne zmätočne, obsiahlo a uvádzala v nich množstvo nesúvisiacich skutočností, na informačný výsluch 6. novembra 2019 sa bez ospravedlnenia nedostavila, nepreberala súdne zásielky, preto jej boli opakovane doručované príslušným oddelením polície, opakovane bolo pojednávanie zrušené z dôvodu jej zdravotných ťažkostí, ale najmä opakovane a celkom zjavne úmyselne bránila znalcom vo vykonaní miestnej obhliadky nehnuteľností, čo viedlo k udeleniu poriadkovej pokuty.

22. Ústavný súd už konštatoval, že ani právne či skutkovo náročný spor nesmie trvať neprimerane dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradiel celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostrejajú kontúry spravodlivosti ako v očiach dotknutých účastníkov konania, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky (I. ÚS 688/2014).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v konaní sp. zn. 30C/14/2018 došlo k zbytočným priet'ahom ústavnej intenzity, preto rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konat' a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd zistil porušenie označených práv s'ťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom toto nie je dosiaľ právoplatne skončené, prikázal mu v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v predmetnej veci konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

26. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur, poukazujúc na stav pretrvávajúcej právnej neistoty, ako aj na zlyhanie pokusu o nápravu nariadeným dohľadom zo strany predsedu okresného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Zohľadňujúc celkovú dĺžku konania, jeho predmet, ako aj charakter, závažnosť a trvanie priet'ahov spôsobených okresným súdom celkovo v trvaní približne dvoch rokov, prihliadajúc aj na správanie žalovanej, ktoré komplikovalo plynulý postup súdu, ale aj skutkovú zložitosť veci spôsobenú potrebou znaleckého dokazovania, ústavný súd považoval za dôvodné priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 eur (bod 3 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu s'ťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v sume 576,65 eur (bod 4 výroku nálezu).

29. Pokiaľ ide o priznanú výšku nároku, ústavný súd bol viazaný návrhom s'ťažovateľa, inak by mu patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 856,75 eur. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádza z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v relevantnom období [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13 ods. 2, § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi by vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), čo celkovo predstavuje 713,96 eur a po zvýšení o daň z pridanej hodnoty 856,75 eur. Ústavný súd by vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože jeho právny zástupca je platiteľom tejto nepriamej dane. Pri určení výšky jej sadzby sa postupuje podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právneho zástupcovi sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia 576,65 eur je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

31. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu